

ΤΟ ΤΡΙΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΛΑΡΙΣΑΣ

Αποτελούμενο από τους Δικαστές, Ναπολέοντα Ζούκα, Πρόεδρο Εφετών, Μαρία Τζέρμπου, Λεωνίδα Χατζησταύρου-Εισηγητή, Εφέτες και τη Γραμματέα Αλεξάνδρα Μπουραδάμου.

Συνεδρίασε, δημόσια, στο ακροατήριό του στις 25 Ιανουαρίου 2013, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ των: ΕΚΚΑΛΟΥΣΑΣ: Ανώνυμης Εταιρίας με την επωνυμία «.....» και το διακριτικό τίτλο «.....», που έχει στην ιδιοκτησία της τον τηλεοπτικό σταθμό με τον τίτλο «.....» και τον ραδιοφωνικό σταθμό με τον τίτλο «.....», που εδρεύει στο και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε δια των πληρεξουσίων δικηγόρων της

ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΗΣ: Ανώνυμης Εταιρίας με την επωνυμία «ΑΕΠΙ - ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ Α.Ε.», που εδρεύει στο Μαρούσι-Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της, βάσει της από 23-1-2013 δηλώσεως του άρθρου 242 παρ. 2 ΚΠολΔ.

Η εφεσίβλητη, με την υπ' αριθμό καταθέσεως 292/25-7-2006 αγωγή του, ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Βόλου, ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται σ' αυτή. Το Δικαστήριο, δέχθηκε εν μέρει την αγωγή, με την 38/2009 οριστική απόφασή του. Την απόφαση αυτή προσέβαλε η εκκαλούσα, με την υπ' αριθμό καταθέσεως 219/21-7-2009 έφεσή της, ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου.

Οι πληρεξούσιοι δικηγόροι της εκκαλούσας, αναφέρθηκαν στις προτάσεις που κατέθεσαν και ο πληρεξούσιος δικηγόρος της εφεσίβλητης, προκατέθεσε τις από 23-1-2013 προτάσεις του.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η από 16-7-2009 έφεση της εναγόμενης, ήδη εκκαλούσας, κατά της οριστικής υπ' αριθμ. 38/2009 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Βόλου, το οποίο δίκασε τη διάφορά των διαδίκων κατά την τακτική διαδικασία, έχει ασκηθεί σύμφωνα με τις νόμιμες διατυπώσεις και είναι εμπρόθεσμη, εφόσον δεν προκύπτει από τα έγγραφα που προσκομίζονται, ούτε οι διάδικοι επικαλούνται ότι έχει χωρήσει επίδοση της εκκαλούμενης απόφασης, η δε έφεση ασκήθηκε εντός τριετίας από την έκδοση της εκκαλουμένης, ενώπιον του παρόντος αρμοδίου δικαστηρίου (άρθρα 495 παρ. 1, 499, 511, 513, 516, 517, 518, 520 παρ. 1, 19 ΚΠολΔ). Πρέπει, επομένως να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί η βασιμότητα των προβαλλόμενων λόγων της κατά την ίδια διαδικασία (άρθρο 533 παρ. 1 ΚΠολΔ).

Με την από 17-7-2006 αγωγή της ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Βόλου η ενάγουσα, ήδη εφεσίβλητη, που είναι οργανισμός συλλογικής διαχείρισης για την προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας, ισχυριζόταν ότι βάσει συμβάσεων εκχωρήσεως, που έχει συνάψει με τους Έλληνες πνευματικούς δημιουργούς και συμβάσεων αμοιβαίας εκπροσωπήσεως με τις αντίστοιχες αλλοδαπές εταιρείες συλλογικής διαχείρισης πνευματικής ιδιοκτησίας, έχει το απόλυτο και αποκλειστικό δικαίωμα της διαχείρισης και εκμετάλλευσης των πνευματικών δικαιωμάτων του συνόλου των Ελλήνων και αλλοδαπών μουσικοσυνθετών και στιχουργών. Ότι η εναγομένη, είναι ιδιοκτήτρια και εκμεταλλεύεται τους αναφερόμενους ραδιοφωνικό και τηλεοπτικό σταθμούς στην πόλη του Βόλου, από τις συχνότητες των οποίων, κατά το χρονικό διάστημα από 1-7-2004 μέχρι 30-6-2005 μεταδίδονταν χωρίς την άδεια της μουσικά έργα των πνευματικών δημιουργών, των οποίων είχε αναλάβει τη διαχείριση και εκμετάλλευση των πνευματικών τους δικαιωμάτων, ανέφερε δε ενδεικτικά ορισμένες περιπτώσεις μεταδόσεως μουσικών έργων τόσο από τον τηλεοπτικό όσο και από το ραδιοφωνικό σταθμό. Ότι η συνήθης αμοιβή, που της καταβάλλεται για το ως #ω είδος εκμετάλλευσης, στην οποία προέβη η εναγομένη, ανέρχεται σε 2,20 % επί των ακαθάριστων εσόδων των τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών σταθμών, που προβαίνουν στη δημόσια εκτέλεση των ως άνω πνευματικών έργων. Κατόπιν των ανωτέρω, με την αγωγή της, όπως αυτή παραδεκτώς περιορίσθηκε η ενάγουσα ζητούσε να αναγνωρισθεί ότι η εναγομένη υποχρεούται να της καταβάλει νομιμοτόκως ως αποζημίωση για την παράνομη και υπαίτια

προσβολή των πνευματικών δικαιωμάτων των μελών της το ποσό των 50.194,32 ευρώ, ήτοι το διπλάσιο ποσοστού 2,20% επί των αναφερόμενων ακαθάριστων εσόδων της εναγομένης κατά την περίοδο 1-7-2004 έως 30-6-2005. Με την προσβαλλόμενη απόφαση έγινε εν μέρει δεκτή η αγωγή και αναγνωρίστηκε ότι η εναγομένη υποχρεούται να καταβάλει στην ενάγουσα νομιμοτόκως 45.450,32 ευρώ. Κατά της αποφάσεως αυτής παραπονείται ήδη η εκκαλούσα για λόγους που ανάγονται σε εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και κακή εκτίμηση των αποδείξεων. Ζητεί δε να εξαφανισθεί η εκκαλουμένη και να απορριφθεί η αγωγή.

Κατά τις διατάξεις του ν. 2121/1993, οι πνευματικοί δημιουργοί, με τη δημιουργία του έργου, αποκτούν πάνω σ' αυτό πνευματική ιδιοκτησία, που περιλαμβάνει, ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα, το δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού τους δεσμού προς αυτό (ηθικό δικαίωμα, άρθρο 1 παρ. 1). Ως έργο νοείται κάθε πρωτότυπο πνευματικό δημιούργημα λόγου, τέχνης ή επιστήμης, που εκφράζεται με οποιαδήποτε μορφή, ιδίως ... οι μουσικές συνθέσεις, με κείμενο ή χωρίς ... (άρθρο 2 παρ. 1). Το περιουσιακό δικαίωμα δίνει στο δημιουργό κυρίως την εξουσία να επιτρέπει ή να απαγορεύει: α) την εγγραφή και την αναπαραγωγή του έργου με κάθε μέσο, όπως ... ηλεκτρονικά μέσα... 3) τη μετάδοση ή αναμετάδοση του έργου στο κοινό με τη ραδιοφωνία και την τηλεόραση... (άρθρο 3 παρ. 1). Οι δημιουργοί μπορούν να αναθέτουν σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και προστασίας τη διαχείριση του περιουσιακού τους δικαιώματος ή των εξουσιών που απορρέουν από αυτό. Η ανάθεση μπορεί να γίνεται είτε με μεταβίβαση του δικαιώματος ή των σχετικών εξουσιών προς το σκοπό της διαχείρισης ή της προστασίας είτε με παροχή σχετικής πληρεξουσιότητας. Η ανάθεση αφορά όλα τα έργα του δημιουργού που είναι κατάλληλα για την εκμετάλλευση με την εξουσία στην οποία αναφέρεται η ανάθεση ή ορισμένα από αυτά. . Σε περίπτωση αμφιβολίας τεκμαίρεται ότι η ανάθεση αφορά όλα τα έργα, συμπεριλαμβανομένων και των μελλοντικών έργων ... (άρθρο 54 παρ. 1,3). Περαιτέρω, ο νομοθέτης έχοντας υπόψη του τις κατά το προγενέστερο δίκαιο δυσκολίες των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης να προστατεύσουν δικαστικώς ή εξωδίκως τα δικαιώματα των δικαιούχων δημιουργών κλπ διευκόλυνε τους οργανισμούς αυτούς για να επιτελέσουν τους σκοπούς τους με τρία δικονομικά προνόμια: Α) Οι οργανισμοί μπορούν να ενεργούν πάντα, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους όνομα είτε η αρμοδιότητά τους στηρίζεται σε μεταβίβαση εξουσίας είτε σε πληρεξουσιότητα, νομιμοποιούμενοι στην άσκηση όλων των δικαιωμάτων των δημιουργών κλπ (άρθρο 55 παρ. 2 εδ. β). Β) Για την πληρότητα του δικογράφου, σε περίπτωση δικαστικής επιδίωξης της προστασίας των έργων και των δημιουργών, που προστατεύονται από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, δεν είναι αναγκαίο να γίνεται πλήρης παράθεση των έργων, που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης, χωρίς την απαιτούμενη άδεια, αλλά αρκεί μία δειγματοληπτική αναφορά των έργων αυτών (άρθρο 55 παρ. 3). Γ) Το κυριότερο όμως προνόμιο αφορά στην απόδειξη της νομιμοποίησης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης που ισχυρίζονται ότι ενεργούν για λογαριασμό των μελών τους, κατά τη διαχείριση και δικαστική προστασία των ανατεθέντων σ' αυτούς δικαιωμάτων. Ειδικότερα, όσον αφορά στη δικαστική προστασία, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης τεκμαίρεται μαχητά ότι έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργών για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβαστεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα (άρθρ. 55 παρ. 2 εδ. α). Δηλαδή, υπό την προϋπόθεση της έγγραφης αναφοράς στο δικόγραφο της αγωγής είτε των δικαιούχων είτε των έργων, για τα οποία ζητείται δικαστική προστασία, παράγεται νόμιμο τεκμήριό και θεωρείται αποδεδειγμένο ότι ο δηλών οργανισμός νομιμοποιείται ενεργητικά για τη διαχείριση και προστασία αυτών. Κατ' αυτό τον τρόπο δεν απαιτείται η προσκόμιση πλήθους νομιμοποιητικών εγγράφων πληρεξουσιότητας ή μεταβίβασης. Σημειώνεται ότι από τη διαζευκτική διατύπωση του νόμου, αλλά και από την προαναφερόμενη ρύθμιση του άρθρου 54 παρ. 3 εδ. δ' περί υπάρξεως τεκμηρίου, σε περίπτωση αμφιβολίας, ότι η ανάθεση αφορά όλα τα έργα του δημιουργού, συμπεριλαμβανομένων και των μελλοντικών, καθίσταται σαφές ότι για τη λειτουργία του τεκμηρίου, αρκεί η έγγραφη δήλωση είτε των έργων είτε των δικαιούχων, τα έργα των οποίων προστατεύει ο οργανισμός και δεν απαιτείται να αναφέρονται αθροιστικά τόσο οι δικαιούχοι, που του έχουν αναθέσει τη διαχείριση όσο και

τα έργα τους (βλ. σχετικώς στο πεδίο της άσκησης πολιτικής αγωγής ΑΠ 569/2011 (ποιν) ΠοινΧρ 2012/260 = ΝΟΜΟΣ, και στην πολιτική δίκη Εφαθ 7196/2007 ΝΟΜΟΣ, Κ. Βόσσο, Τα δικονομικά προνόμια υπέρ των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και προστασίας, ΔΙΜΕΕ 2011/461 επ., Τατιάνα-Ελένη Συνοδινού υπό την εμπειροστατωμένη ΠΠρΑθ 2903/2009 ΔΙΜΕΕ 2009/543). Ο εναγόμενος, εφόσον αμφισβητεί ότι οι εγγράφως αναφερόμενοι ως δικαιούχοι έχουν αναθέσει στον ενάγοντα οργανισμό την προστασία των έργων τους, είτε ότι προστατεύονται ορισμένα από τα έργα των δημιουργών, που εκπροσωπούνται από αυτόν και επομένως ισχυρίζεται ότι ως προς τους παραπάνω δημιουργούς και τα έργα δεν νομιμοποιείται ο ενάγων οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, υποχρεούται να ανατρέψει το ως άνω τεκμήριο αποδεικνύοντας τους αντίθετους ισχυρισμούς του (βλ. για τις διάφορες περιπτώσεις ανατροπής του τεκμηρίου Κ. Βόσσο ό.π. σελ. 473). Σημειώνεται ότι, για την πληρότητα του δικογράφου της αγωγής, δεν είναι αναγκαίο να αναφέρεται σ' αυτό το σύνολο των δικαιούχων, που ο ενάγων οργανισμός συλλογικής διαχείρισης εκπροσωπεί ή το σύνολο των έργων τους, αλλά εκείνων μόνο των δημιουργών, τα έργα των οποίων έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς άδεια και για τα οποία ζητείται έννομη προστασία ή των σχετικών έργων (βλ. Κ. Βόσσο ό.π. σελ. 467). Η άποψη, που ακολουθείται από μέρος της νομολογίας (βλ. ΕφΘεσ 843/2010 ΝΟΜΟΣ, ΕφΘεσ 929/2010 ΕΕμπΔ 2010/997, Εφαθ 5757/2010 ΔΙΜΕΕ 2011/66), σύμφωνα με την οποία για το ορισμένο του δικογράφου αρκεί η 6 η σελ. της υπ' αριθμ. 95/2013 αποφ. του Τριμελούς Εφετείου Λάρισας αναφορά ότι ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης εκπροσωπεί το σύνολο της οικείας κατηγορίας δικαιούχων και των έργων αυτών, καθώς και το πολύ δειγματοληπτική αναφορά αυτών, χωρίς να απαιτείται εξαντλητική ονομαστική αναφορά τους, δεδομένου ότι βάσει του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. β', οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης μπορούν να ενεργούν στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται επομένως να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους, δεν κρίνεται ορθή. Πράγματι, καταρχήν, όπως προεκτέθηκε, η έννοια του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. β' είναι ότι με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται δικονομικό προνόμιο, βάσει του οποίου οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται για τη διαχείριση και προστασία του συνόλου των δικαιωμάτων, που έχουν μεταβιβαστεί σ' αυτούς ή που καλύπτονται από πληρεξουσιότητα, συνεπώς, ακόμη και αυτών των οποίων, σύμφωνα με τον τρόπο ανάθεσης, φορείς παραμένουν οι δικαιούχοι, πράγμα που η συμβαίνει στη δια πληρεξουσιού ανάθεση (βλ. Κ. Βόσσο, ό.π. σελ. 464). Περαιτέρω, η διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. α', που απαιτεί, για τη νομιμοποίηση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την έγγραφη δήλωση όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργών, τα έργα των οποίων προστατεύουν, είναι σαφέστατη, κατά τα προαναφερόμενα. Επιπλέον δε, κατά το άρθρο 55 παρ. 3, σε περίπτωση δικαστικής διαδικασίας ο νόμος αρκείται σε δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια, ρύθμιση από την οποία εξ αντιδιαστολής συνάγεται ότι για τη νομιμοποίηση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δεν αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά, αλλά απαιτείται η έγγραφη δήλωση είτε όλων των δικαιούχων είτε όλων των έργων, για τα οποία ζητείται δικαστική προστασία. Επισημαίνεται ότι αντικείμενο απόδειξης δεν αποτελεί μόνο η, χωρίς την απαιτούμενη άδεια, εκμετάλλευση των δειγματοληπτικώς αναφερομένων έργων, αλλά η εν γένει χωρίς άδεια εκμετάλλευση των προστατευόμενων από τον οργανισμό έργων κατά την ένδικη χρονική περίοδο, τα οποία συνακόλουθα πρέπει να προσδιορίζονται είτε τα ίδια καθαυτά είτε μέσω της αναφοράς του δημιουργού τους. Περαιτέρω, η εν λόγω άποψη δεν ανταποκρίνεται στην επιταγή του νόμου για συγκεκριμένο προσδιορισμό της ενεργητικής νομιμοποίησης ως ουσιαστικής προϋπόθεσης για την παροχή δικαστικής προστασίας (βλ. Λ. Κοτσιρή - Ειρ. Σταματούδη, πνευματική ιδιοκτησία, κατ' άρθρο ερμηνεία, άρθρο 55 αρ. 20,27), αφού η αφηρημένη αναφορά ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης εκπροσωπούν το σύνολο της οικείας κατηγορίας δικαιούχων και των έργων αυτών έχει ως αποτέλεσμα ο εναγόμενος να μην έχει την ευχέρεια να αμυνθεί, καθόσον δεν θα υπάρχει συγκεκριμένο αντικείμενο προς απόδειξη-ανταπόδειξη, με συνέπεια να τίθεται αυτός σε υποδεέστερη θέση, κατά παραβίαση της αρχής της ισότητας των διαδίκων (άρθρο 110 παρ. 1 ΚΠολΔ). Εξάλλου, με την ως άνω άποψη δεν δίνεται ικανοποιητική λύση τόσο στις περιπτώσεις, στις οποίες για την ίδια κατηγορία δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας δραστηριοποιούνται περισσότεροι του ενός οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, όσο και σε εκείνες που κάποιοι δικαιούχοι δεν είναι

μέλη ορισμένου οργανισμού, ενώ παραγνωρίζεται το γεγονός ότι, στις περιπτώσεις υποχρεωτικής συλλογικής διαχείρισης, αποκλείεται μεν η ατομική διαχείριση, πλην όμως ο δικαιούχος διατηρεί τη δυνατότητα να μην αναθέσει τη διαχείριση ή και προστασία των δικαιωμάτων του στον οικείο οργανισμό (βλ. Κ. Βόσσο, ό.π. σελ. 465, Τατιάνα-Ελένη Συνοδινού, ό.π. σελ. 545). Σημειώνεται ότι στην περίπτωση των συγγενικών δικαιωμάτων δεν αρκεί η αναφορά στο δικόγραφο της αγωγής όλων των έργων, χωρίς αναφορά των μελών, που είναι δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, καθόσον, σε αντίθεση με την περίπτωση των δημιουργών, η ταυτότητα των οποίων δεν αμφισβητείται, επειδή είναι μοναδικοί, το ίδιο έργο μπορεί να ερμηνευτεί και εκτελεστεί, καθώς και να γίνει παραγωγή του υλικού του φορέα από περισσότερους και διαφορετικούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων (Για την προβληματική διάταξη του άρθρου 46 παρ. 1 ν. 3905/2010, με την οποία προστέθηκαν δύο νέα εδάφια μετά το πρώτο εδάφιο της παρ. 2 του άρθρου 55 του ν. 2121/1993, που αναφέρεται στην άσκηση από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης του δικαιώματος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής του άρθρου 49 παρ. 1 ν. 2121/1993 και πάντως, επιχειρώντας μια διακριτική δικονομική μεταχείριση για τους δικαιούχους του ως άνω δικαιώματος, ενισχύει τα προαναφερόμενα για το αναγκαίο περιεχόμενο της αγωγής σε περίπτωση δικαστικής επιδίωξης πνευματικών δικαιωμάτων δημιουργών βλ. Κ. Βόσσο, ό.π. σελ. 470-472).

Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ. 3 του ν. 2121/1993, οι ημεδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης είναι δυνατό να αναλαμβάνουν τη διαχείριση και προστασία των πνευματικών δικαιωμάτων αλλοδαπών δικαιούχων βάσει της σύναψης συμβάσεων αμοιβαιότητας με αντίστοιχους οργανισμούς του εξωτερικού. Με τις συμβάσεις αυτές δημιουργείται μία σχέση αμοιβαίας εκπροσώπησης στη βάση αμφίδρομης πληρεξουσιότητας, δυνάμει της οποίας είναι δυνατή η εκατέρωθεν διαχείριση και προστασία των δικαιωμάτων των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης εντός της επικράτειας, όπου ο καθένας από αυτούς δραστηριοποιείται (βλ. Γ. Κουμάντο, πνευματική ιδιοκτησία, εκδ. 2002 σελ. 360, Κ. Βόσσο, ό.π. σελ. 470). Μολονότι καταρχήν τα προνόμια του άρθρου 55 του ν. 2121/1993 καλύπτουν τις σχέσεις μεταξύ των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και των ημεδαπών δικαιούχων μελών τους πρέπει να θεωρηθεί ότι, δυνάμει των συμβάσεων αμοιβαιότητας το αλλοδαπό ρεπερτόριο ενσωματώνεται στο ρεπερτόριο των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και αμφότερα καθίστανται ένα ενιαίο προς διαχείριση και προστασία σύνολο (βλ. Γ. Κουμάντο, ό.π., σελ. 364- 368, Κ. Βόσσο, ό.π. σελ. 470). Συνεπώς, στην περίπτωση εκπροσώπησης αλλοδαπού ρεπερτορίου, η διαχείριση και προστασία του από τους ημεδαπούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης καλύπτεται από τη σχέση πληρεξουσιότητας με τον αλλοδαπό οργανισμό. Για το λόγο δε αυτό, για τη νομιμοποίησή τους αρκεί, όπως και για το ημεδαπό ρεπερτόριο, η έγγραφη αναφορά στην αγωγή διαζευκτικά των δικαιούχων ή των έργων αυτών, ενώ δεν απαιτείται να αναφέρονται επιπλέον ο αλλοδαπός οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και η σχετική σύμβαση αμοιβαιότητας, που συνήφθη με τον ημεδαπό οργανισμό συλλογικής διαχείρισης (βλ. Κ. Βόσσο, ό.π. σελ. 470).

Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προεκτέθηκε, με την αγωγή της η ενάγουσα ισχυριζόταν ότι βάσει συμβάσεων εκχωρήσεως, που έχει συνάψει με τους Έλληνες πνευματικούς δημιουργούς και συμβάσεων αμοιβαίας εκπροσώπησης με τις αντίστοιχες αλλοδαπές εταιρείες συλλογικής διαχείρισης πνευματικής ιδιοκτησίας, έχει το απόλυτο και αποκλειστικό δικαίωμα της διαχείρισης και εκμετάλλευσης των πνευματικών δικαιωμάτων του συνόλου των Ελλήνων και αλλοδαπών μουσικοσυνθετών και στιχουργών. Περαιτέρω, με την προσθήκη των προτάσεών της κατά τη συζήτηση της υπόθεσης ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου η ενάγουσα ισχυρίστηκε πλέον ότι εκπροσωπεί το 99% του μουσικού ρεπερτορίου ελληνικού και αλλοδαπού. Σύμφωνα όμως με τις παραπάνω νομικές σκέψεις, εφόσον δεν εκτίθενται στην αγωγή είτε οι δημιουργοί, τα έργα των οποίων έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς άδεια, είτε τα σχετικά έργα, είναι αυτή (η αγωγή) αόριστη και απορριπτέα. Σε κάθε περίπτωση, ακόμη και αν γινόταν δεκτή η προαναφερόμενη και κριθείσα ως μη ορθή άποψη, ότι αρκεί για το ορισμένο της αγωγής η αναφορά ότι η ενάγουσα εταιρία συλλογικής διαχείρισης εκπροσωπεί το σύνολο της οικείας κατηγορίας δικαιούχων και των έργων αυτών, η ένδικη αγωγή είναι ομοίως αόριστη και απορριπτέα, διότι πλέον ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου το εύρος των εκπροσωπούμενων από την ενάγουσα εταιρεία πνευματικών δημιουργών της ημεδαπής και της αλλοδαπής

περιορίσθηκε στο 99% του συνόλου, χωρίς όμως να αναφέρονται πλέον ούτε οι εκπροσωπούμενοι ούτε οι μη εκπροσωπούμενοι από αυτήν. Έσφαλε επομένως η εκκαλούμενη απόφαση, που έκρινε ως ορισμένη την αγωγή. Γι' αυτό, κατά το βάσιμο περί τούτου σχετικό λόγο της έφεσης, πρέπει να εξαφανισθεί. Συνακόλουθα, πρέπει να γίνει δεκτή η έφεση ως βάσιμη κατ' ουσίαν και, αφού κρατηθεί η υπόθεση στο δικαστήριο αυτό και ερευνηθεί κατ' ουσίαν, πρέπει να απορριφθεί η αγωγή. Η δικαστική δαπάνη αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας πρέπει να συμψηφιστεί μεταξύ των διαδίκων λόγω της δυσχερούς ερμηνείας των κανόνων δικαίου, που εφαρμόστηκαν (άρθρο 179 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Δέχεται την έφεση κατά το τυπικό και ουσιαστικό της μέρος.

Εξαφανίζει την εκκαλούμενη υπ' αριθμ. 38/2009 οριστική απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Βόλου, που εκδόθηκε κατά την τακτική διαδικασία.

Κρατεί την αγωγή.

Δικάζει επί της ουσίας την υπόθεση.

Απορρίπτει την αγωγή.

Συμψηφίζει τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων, αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε, στη Λάρισα στις 5 Μαρτίου 2013 και δημοσιεύθηκε στο ακροατήριό του στις 4 Απριλίου 2013.

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ